

Η αγάπη της για τη συγγραφή αλλά και για την Γλυπτική - Κεραμική βρίσκονται στο επίκεντρο. Και οι δυο Τέχνες πηγάζουν από την ανάγκη της να εκφραστεί. Η πρώτη με τα χέρια, η δεύτερη με το μυαλό.

Η Μάρω Κερασιώτη διαθέτει ένα ταλέντο έντονο και πολύτροπο. Από πολύ νωρίς ήξερε αυτό που ήθελε να κάνει και

αφοσιώθηκε στα όνειρά της με αγάπη. Μια αγάπη ανεξίτηλη που δεν την άφησε να φθαρεί στο πέρασμα των χρόνων.

Διαθέτει μια δοτική προσωπικότητα και εκτιμά ιδιαίτερα την ιδέα του εθελοντισμού.

Χαίρεται να μοιράζεται την αισιοδοξία της και την αγάπη της ακόμα και με ανθρώπους που παρέκλιναν της πορείας

τους εξαιτίας μιας στραβοτιμονιάς που τους οδήγησε σε λάθος διαδρομές.

Για εκείνη λάθος είναι ένας στραβός δρόμος που παίρνουμε, συνθήτως χωρίς σκέψη. Αν το καταλάβουμε εγκαίρως έχουμε τη δυνατότητα να γυρίσουμε πίσω. Αν προχωρήσουμε πολύ η επιστροφή είναι μακριά, δύσκολη και πολλές φορές αδύνατη...

ΜΑΡΩ ΚΕΡΑΣΙΩΤΗ:

“ Η αυτογνωσία δεν αποκτάται μόνο με τη μόρφωση ”

ΣΥΝΝΕΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΕΦΗ ΔΟΥΛΗ

■ «Σχέσεις απιστίας», είναι ο τίτλος του τελευταίου σας βιβλίου, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Ψυχογίος» και πραγματεύεται ανθρώπινες σχέσεις που δεν στηρίζονται σε γερά θεμέλια αλλά στο ψέμα, στην απιστία, στον φόβο. Δυστυχώς, γύρω μας, δίπλα μας υπάρχουν πολλές τέτοιες σχέσεις. Ποια είναι η άποψή σας, κυρία Κερασιώτη, και πώς αποφασίσατε να αγγίξετε αυτό το θέμα;

Οι σχέσεις των ανθρώπων, συγγενικές, ερωτικές, ή φιλικές είναι δύσκολο να είναι, αλλά και να παραμένουν, ειλικρινείς στο πέρασμα του χρόνου, κυρία Δούλη. Οι άνθρωποι συχνά αρέσκονται να παρουσιάζουν ένα άλλο «εγώ» που σταδιακά φορούν σαν δεύτερο δέρμα. Σε κάποιες άλλες όταν οι χαρακτηριστές και τα αισθήματα αλλάζουν κάτω από συνθήκες που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να ελέγξουν καταφεύγουν στο ψέμα. Από εκεί κι ύστερα κάποια μορφή απιστίας έχει γεννηθεί.

■ Πόσες απιστίες μπορούν να κρύβονται πίσω από μια σχέση;

Άπειρες. Από τις πιο απλές που περιορίζονται στην εξωτερική εμφάνιση μέχρι τις πιο πολύπλοκες που αφορούν στην ανθρώπινη ψυχή.

■ Έχετε συμπεριλάβει ποτέ στα βιβλία σας κάποια προσωπικά σας βιώματα; Πόσο εύκολο, ή επώδυνο ήταν αυτό και πόσο εφικτή ήταν η αντικειμενική προσέγγισή τους συγγραφικά;

Τα προσωπικά βιώματα του συγγραφέα δεν είναι δυνατόν να μην επηρεάζουν το γραπτό του. Δύσκολα ή εύκολα εξαρτάται από τον βαθμό που ο ίδιος έχει αποστασιοποιηθεί από ό,τι τον ευχαριστεί κι ό,τι τον πληγώνει και καταφέρνει να το δει όχι πια από τη θέση του θύματος ή του θύτη αλλά από τη θέση του θεατή ή του αναγνώστη.

■ Είναι λυτρωτικό, κατά κάποιον τρόπο για τους συγγραφείς να αποτυπώνουν τον ψυχισμό των ανθρώπων στο χαρτί;

Είναι απολαυστικό να αναλύεις και να πλάθεις τον χαρακτήρα των ηρώων σου με βάση τις εμπειρίες αλλά και τις επιθυμίες σου.

■ Στις ζωές των ηρώων του βιβλίου σας, εξαιτίας ενός θανάτου, επέρχεται μια αναπόφευκτη έκρηξη, η οποία φέρνει στο φως απιστίες και ψέματα που για χρόνια οι ήρωες έκρυβαν κάτω από το καλί της καθημερινότητάς τους. Οι άνθρωποι κατά την άποψή σας μπορούν να μη λησμονούν, αλλά μπορούν και πρέπει να συγχωρούν πριν να είναι αργά;

Ο θάνατος είναι το τέλος της ζωής που διαχρονικά κλονίζει τη ζωή μας, όπως ακριβώς κι ένας σεισμός γκρεμίζει τα ασταθή και βγάζει στην επιφάνεια τα κρυμμένα. Θεωρώ πως η συχώρεση είναι συνώνυμη της λύτρωσης.

■ Στο οπισθόφυλλο του βιβλίου διαβάζουμε «...Κάθε αυγή στριφογυρίζω στη μήτρα της μάνας μου. Σε μια υπέρβαση, ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνημα, επιθυμώ να ξαναγεννηθώ με τους ρόλους αναποδογυρισμένους. Επιθυμώ -εγώ στη θέση της- να της δείξω πώς μια μάνα ανατρέφει την κόρη της, μακριά από «πρέπει»... Πόσα λάθη αλήθεια έγιναν, γίνονται και θα γίνουν στην ανατροφή των παιδιών; Θέλετε να μας μιλήσετε σχετικά;

Πολλές φορές εμείς οι γονείς στην προσπάθειά μας να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας σύμφωνα με τα πιστεύω μας παραβλέπουμε (ηθελημένα ή μη) το γεγονός ότι τα παιδιά είναι ανεξάρτητοι άνθρωποι με τις δικές τους «προίκες», κυρία Δούλη. Άλλωστε όταν γινόμαστε γονείς μια δική μας ανάγκη καλύπτουμε. Δεν ξέρω κανένα παιδί, που να ζήτησε από τους γονείς του να το γεννήσει.

■ Τι σημαίνει για εσάς η λέξη λάθος;

Ένας στραβός δρόμος που παίρνουμε, συνθήτως χωρίς σκέψη. Αν το καταλάβουμε εγκαίρως έχουμε τη δυνατότητα να γυρίσουμε πίσω. Αν προχωρήσουμε πολύ η επιστροφή είναι μακριά, δύσκολη και πολλές φορές αδύνατη.

■ Η μοίρα είναι συμπτώσεις ή τίποτα δεν είναι τυχαίο, κυρία Κερασιώτη;

Ίσως πρέπει να μην αφήνουμε τις συμπτώσεις αβοήγητες. Κάτι ήξεραν και οι αρχαίοι μας πρόγονοι με το «Συν Αθηνά»...

■ Πιστεύετε ότι ο άνθρωπος πρέπει να βιώνει καταστάσεις, να γεύεται τις εμπειρίες της ζωής - θετικές ή αρνητικές - και να «παθαίνει» για να φτάσει στην γνώση ή και στην αυτογνωσία;

Η αυτογνωσία δεν αποκτάται μόνο με την μόρφωση. Κερδίζεται με το παράδειγμα ή τις παρατηρήσεις κάποιου που εκτιμούμε και εμπιστευόμαστε. Ο δύσκολος δρόμος του «παθαίνω και μαθαίνω» παραμένει ανοιχτός γι' αυτούς που μέχρι να πάθουν και να μά-

θουν θεωρούν ότι τα λάθη είναι για τους άλλους κι ότι αυτοί ως παντογνώστες βρίσκονται στο απυρόβλητο.

Φυσικά κι οι εξαιρέσεις στους κανόνες εξυπακούονται.

■ Ασχολείστε και τα καταφέρνετε περίφημα, με δυο σημαντικές Τέχνες, της Γλυπτικής-Κεραμικής και της λογοτεχνίας. Τι αποκομίσατε από κάθε μια Τέχνη;

Και οι δυο Τέχνες πηγάζουν από την ανάγκη μου να εκφραστώ. Η πρώτη με τα χέρια, η δεύτερη με το μυαλό. Κατασκευάζοντας κεραμικά ικανοποιώ μια βαθειά ανάγκη να αποτυπώσω σε ένα ευτελές υλικό εικόνες και σχήματα. Στη δεύτερη περίπτωση είναι τα συναισθήματα που κυριαρχούν και η ανάγκη να εμβαθύνω στους ανθρώπινους χαρακτήρες.

■ Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι έχετε διδάξει εθελοντικά Κεραμική σε αναμορφωτήρια και φυλακές για δεκαεννιά ολόκληρα χρόνια και αποκομίσατε σημαντικές εμπειρίες που δεν κρατάτε για τον εαυτό σας αλλά τις μοιράζεστε με άλλους ανθρώπους σε διάφορες διαλέξεις. Τι ήταν αυτό που σας ώθησε να προσφέρετε σε «περιθωριοποιημένους» ανθρώπους και τι ήταν αυτό που σας έμεινε τελικά;

Εκτιμώ ιδιαίτερα την ιδέα του εθελοντισμού. Ξέρω ότι μια στραβοτιμονιά αρκεί για να σε ρίξει πίσω από τα κάγκελα. Ο φόβος του εγκλεισμού με έκανε να τον αντιμετωπίσω με τη γνώση. Τα παιδιά του αναμορφωτηρίου αλλά και οι βαρυποινίτες που γνώρισα πλήρωναν με τη στέρση της ελευθερίας τους για τα λάθη τους. Χωρίς προοπτική για κάτι καλύτερο έβρισκαν στην Κεραμική ένα σκοπό, κάτι που τους γεννούσε ελπίδα, μια ελάχιστη αυτοεκτίμηση κι ένα μικρό μεροκάματο. Πιστεύω ότι το λίγο που προσέφερα το εισέπραξα- ως ηθική ανταμοιβή- στο πολλαπλάσιο, κυρία Δούλη.

■ Σημαντικό θέμα, που απαιτεί σωστούς χειρισμούς είναι και το προσφυγικό. Κουβαλάτε πολλές εμπειρίες και είστε ενυποθητισμένη σε θέματα κοινωνικά. Θα θέλαμε την άποψή σας για το θέμα, κυρία Κερασιώτη.

Από την μεριά του πατέρα μου έχω προσφυγική καταγωγή και είμαι πολύ ευαίσθητη στο θέμα. Δυστυχώς, οι πρόσφυγες συγχέονται με τους μετανάστες κι η γεωγραφική μας θέση επιτείνει το χάος. Ως λαός είμαστε και φιλόξενοι και φιλόξενοι. Όμως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι χρειαζόμαστε βοήθεια (από τους «ξυπνίους» γείτονες και τους συν-ευρωπαίους που χτίζουν τοίχους) για να μπορούμε να αντιπαρέχουμε κι εμείς τα ελάχιστα.

■ Πόσο υπάρχουν μέσα στα βιβλία σας και στα έργα σας;

Τα έργα όσο και τα βιβλία δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι ένα μέρος του εαυτού μου. Καλού ή κακού, το κρίνουν οι τελικοί αποδέκτες και των δυο.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Σχέσεις απιστίας»

Την ώρα που ο ήλιος κρυβόταν πίσω από τον Υμηττό η Διδώ άφησε την παραλιακή κι έστριψε δεξιά στον παράδρομο. Κλεισμένη στις σκέψεις της, μόλις που πρόλαβε να δει ότι είχε προσπεράσει τη διακριτική ταμπέλα «ΙΡΙΣ, Πρότυπη μονάδα φροντίδας ηλικιωμένων», σχεδόν κρυμμένη από τις φουντωμένες πικροδάφνες.

«Πάλι τα ίδια...» άκουσε τον εαυτό της να μουρμουρίζει. «Προσπέρασα, λες κι είναι η πρώτη φορά που έρχομαι! Αυτή η ταμπέλα δε φαίνεται με τίποτα. Αλλά κι εγώ... τόσες φορές...»

Εκνευρισμένη με την αφρημάδα της, φρενάρισε απότομα, έκανε όπισθεν και μέσα σε σύννεφα σκόνης γύρισε στην πραγματικότητα· αν και ήταν Σάββατο, δε βρισκόταν στην καθιερωμένη έξοδο με την κόρη της αλλά στον δρόμο προς το Σούνιο και το πολυτελές γηροκομείο που φιλοξενούσε τη Νάνα.

Ήταν η ώρα που «ο αποχωρών ήλιος σε προκαλεί με τα χρώματά του να σταθείς και να θαυμάσεις το μεγαλείο της φύσης» - μια φράση κλισέ, που έκανε έξαλλη τη Διδώ όταν κάθε σουρούπου άκουγε την κυρία Ηλέκτρα, τη μητέρα της, να την εκφέρει με στόμφο μπροστά στην μπαλκονόπορτα της δυτικής βεράντας που από το μεσημέρι και μετά την έψηνε ο ήλιος.

(...)Η Διδώ έστριψε. Και στα εκατό μέτρα που χώριζαν τον δρόμο από την πόλη του γηροκομείου κατόρθωσε να πετάξει όλες τις σκέψεις που τριβέλιζαν το μυαλό της και να συγκεντρωθεί στον λόγο που την έφερε για τρίτη φορά μέσα στην εβδομάδα στο «ίδρυμα», όπως κομψά το αποκαλούσαν οι άνθρωποι του σπιτιού της...

ΤΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η Μάρω Κερασιώτη γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Γνωστή και καταξιωμένη στον χώρο της Γλυπτικής Κεραμικής με διεθνή καριέρα, πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, πολυάριθμες διακρίσεις και βραβεία, δίδαξε εθελοντικά Κεραμική σε αναμορφωτήρια και φυλακές για δεκαεννιά χρόνια, ενώ έργα της βρίσκονται σε συλλογές και μουσεία σε όλο τον κόσμο.

Εμφανίστηκε στα γράμματα το 1980 με την ποιητική συλλογή «Ρευστός Καθρέφτης», κι από τότε δεν έπαψε να γράφει.

Συnergάζεται με ελληνικά και διεθνή περιοδικά, δημοσιεύοντας διηγήματα και άρθρα σχετικά με την ελληνική Κεραμική, και πραγματοποιεί διαλέξεις σε Πανεπιστήμια του Εξωτερικού, τόσο πάνω στο αντικείμενο της εργασίας της όσο και με βάση την εμπειρία που απέκτησε δουλεύοντας με κρατούμενους.

Από τις Εκδόσεις Ψυχογίος κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της «Μενεξέδες και γαζίες», «Η μικρά νήσος», «Τρεις μέρες μετά» και «Σχέσεις απιστίας».